

італійці є дуже експресивними та часто керуються емоціями при будь-якому виборі.

Також необхідно враховувати і специфіку діяльності господарюючого суб'єкта. Якщо це виробництво чи розповсюдження товарів широкого вжитку, то виділення якості продукції, як ключового елементу, не зможе суттєво підвищити репутацію фірми, оскільки пропозиція є дуже великою. Водночас, якщо підвищити свою репутацію хоче фінансова установа (наприклад, банк), то доцільно зорієнтуватись на елементі «фінансові показники» [1].

Вибір напряму формування ділової репутації слід базувати на попередньому її оцінюванні. На сьогодні існує декілька методик оцінювання грошового вираження ділової репутації: 1) розрахунок різниці між ринковою вартістю компанії та її балансовою вартістю; 2) оцінювання ділової репутації, опираючись на показник надмірного прибутку; 3) оцінювання репутації за обсягом реалізації [5]. Однак, поряд з даними методиками у світовій практиці використовуються також і методи рейтингування, експертні оцінювання тощо.

Таким чином, вдалий вибір напрямків формування ділової репутації дозволить підприємству продавати свою продукцію за завищеними цінами, підвищити ринкову вартість, здешевити маркетингову підтримку продукції, зробити легшим встановлення зв'язків із партнерами, спростити доступ до ресурсів, тобто, досягти вищих показників конкурентоспроможності.

1. Константинова Ю. Ділова репутація як нематеріальний актив підприємства, її оцінка та відмінність від іміджу [електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://kneu.edu.ua/>. 2. Давидюк Т. В. Бухгалтерський облік людського капіталу як передумова капіталізації компанії // Міжнародний збірник наукових праць. — 2010. — Вип. 2 (17). — С. 70—76. 3. Стародубская М. «Носильщики репутації» [електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://hr.at.ua>. 4. Різник Н. С., Табун Д. В. Оцінка репутації банку як основа успішного управління бізнесом // Економічні науки. Серія «Облік і фінанси». — 2009. — Вип. 6 (24). — Ч. 2. — С. 106—110. 5. Макаренко П. М. Підходи до оцінки репутації підприємства // Економіка АПК. — 2010. — № 3. — С. 68—72.

Перцович О.В.
студ. групи МЗД-43
Науковий керівник – асист. Н.Р. Стасюк

АДАПТАЦІЯ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА НАСЛІДКИ

На сучасному етапі розвитку економіки митне законодавство набуває принципово нової ролі, основні акценти якого зміщуються від суто контрольних і фіскальних до регулятивних та правозахисних. Галузь митного права традиційно сприймається як сукупність правових норм, що регламентують структуру й діяльність митних органів, їх посадових осіб і

відображають особливості функціонування всього апарату митної служби, а найчастіше головним завданням мають охорону економічних інтересів держави.

15 травня був прийнятий у першому читанні законопроект №9241-д "Про внесення змін до закону "Про митний тариф України" щодо приведення ставок ввізного мита до критеріїв СОТ". У цьому законопроекті шляхом внесення змін до Митного тарифу України передбачається підвищення пільгової і повної ставки ввізного мита на 350 груп товарів до рівнів зв'язаних ставок ввізного мита, визначених щодо них зобов'язаннями України перед СОТ.

Необхідність прийняття законопроекту обґрунтовується потребою забезпечення рівноправних умов конкуренції на внутрішньому ринку продукції легкої промисловості для національних та зарубіжних виробників відповідних товарів та уникнення погіршення санітарно-епідемічної ситуації в Україні [1].

Мова в законопроекті йде про підвищення всіх ставок ввізного мита до максимального рівня, обумовленого при вступі України до СОТ. Найбільш суттєві зміни розмірів ставок ввізного мита у проекті закону передбачені для наступних товарних груп згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності:

- 1) живі дерева та інші рослини, зрізані квіти і декоративна зелень;
- 2) пластмаси, полімерні матеріали та вироби з них, хімічна продукція;
- 3) машини, обладнання і механічні пристрої, електричні машини, обладнання та їх частини;
- 4) продукти органічної та неорганічної хімії;
- 5) барвники, пігменти, фарбувальні матеріали, замазки, лаки;
- 6) шпакатурні матеріали, вапно, цемент.

Окрім того, даний законопроект повинен вирішити проблему приведення діючої вітчизняної товарної номенклатури Митного тарифу України, яка була розроблена на основі Гармонізованої системи опису та кодування товарів (ГС) версії 1996 р., у відповідність до нині існуючої у світі версії ГС.

Запровадження ввізного мита на імпорتنі товари буде слугувати додатковим стимулом для вітчизняних виробників, які започатковують або планують започаткувати власний бізнес з виробництва цих товарів в Україні.

Однак світове співтовариство доволі неоднозначно відреагувало на прийняття Україною цього законопроекту. На думку дипломатів США, такі плани України рівносильні відновленню переговорів за умовами членства в СОТ, проте представники СОТ стверджують, що цей радикальний крок таки вкладається в рамки дозволеного правилами організації. Зараз, відповідно до статті 28 Генеральної угоди з тарифів і торгівлі, Україна повинна платити за підвищення тарифів зниженням мита на інші товари.

Існують різні погляди на запровадження даного законопроекту, так наприклад народний депутат Володимир Каплієнко вважає, що:

"Підвищення мит призведе до подорожчання продукції, яка виробляється в Україні. Чи буде то 10, 20, 30 чи 40 відсотків, ніхто сказати не може. Бізнес відреагує просто: скоротить виробництво і піде в тінь. Він буде робити все для того, щоб уникнути додаткового тиску з боку держави" [2].

Окрім того, існує реальна загроза сповільнення темпів технологічного переоснащення виробництва, що знизить рівень модернізації промисловості внаслідок зростання імпорتنих мит на деякі товарні групи.

Прийняття рішення про внесення змін до закону "Про митний тариф України" назрівало давно і постало воно особливо гостро зі вступом України в СОТ, адже стало необхідністю відповідати нормам і стандартам організації. З огляду на це, держава постала перед непростою дилемою: впроваджувати прийняті на себе зобов'язання, чи спрямувати свої зусилля на захист інтересів вітчизняних товаровиробників. Цілком очевидно, що від остаточного рішення буде залежати не тільки подальший розвиток економіки, але й рівень та якість співпраці з міжнародними інституціями.

1. Висновок на проект Закону України "Про внесення змін до Митного тарифу України, затвердженого Законом України "Про Митний тариф України" від 30. 03. 2012 р. 2. На підвищенні мит зароблять депутати?/ Інтернет-видання «Українська правда»/ Електронний режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/publications/2012/05/18/323972/>

Попович Ю.А.
студ. групи МЗДм-12
Науковий керівник – доц. О.В. Муқан

ПРОБЛЕМИ ЕТИКИ ТА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ МИТНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

На даному етапі розвитку Державної митної служби України (ДМСУ) дедалі більшого значення набувають етичні норми поведінки, морально-психологічна згуртованість колективів митних органів, науково обгрунтовані професійні дії митників, адже саме від оптимального поєднання всіх цих якостей залежить якісне здійснення митними органами своїх посадових обов'язків.

Зміст поняття «етика митного оформлення» розкривається у вимогах до особистих та професійних якостей посадових осіб митної служби, їх рівня морального виховання, які спрямовують їх службову діяльність під час здійснення митного контролю та митного оформлення, визначають головну лінію їх професійної орієнтації.

О.П. Корольов у своїх наукових працях зазначає, що «моральні норми митної служби України – це правила поведінки, що базуються на моральних поглядах у процесі митної служби на добро і зло, справедливе й несправедливе, гуманне й негуманне, а забезпечує їх насамперед внутрішня переконаність і сила думки посадових осіб митної служби» [1].

Основні етичні норми поведінки, принципи, цінності, а також вимоги до професійної підготовки органів ДМСУ викладено в Митному кодексі України [2], Законі України «Про дисциплінарний статут митної служби